

V zaru sijaja

V ŽARU SIJAJA MARIJINEGA VNEBOVZETJA pišem ta uvodnik za septembrske Misli. Doma v Sloveniji so v teh dneh zadnji prameni •ara poletja, tu pri nas v Avstraliji prvo cvetje •e naznanja pomlad. Kar pogrešam tukaj, so mno•ice romarjev, ki za ta praznik v Sloveniji napolnijo Marijina svetišča in trge pred njimi. Tako •e na zunaj dihaš in vonjaš »dušo kršèansko« in si •eliš, da bi tako vedno bilo. Zaslíšal, dobesedno zaslíšal sem v tem trenutku melodijo in besede pesmi, ki jo pojejo tako z obèutkom prijatelji, Kamniški Koledniki: »Hodil po zemlji sem, mili slovenski, ... cerkvice bele,... iz vere •ivel je ta rod...«

Slišal sem, ko so peli to pesem pri Mariji Sne•ni na Kredarici, tem slovenskem najvišjem Marijinem svetišču – 2515 metrov nad gladino Jadranskega morja, 349 metrov pod vrhom oèaka Triglava! Vsi smo bili v narodnem Marijinem svetišču pri Mariji Pomagaj na Brezjah, pri kipu Svete Dru•ine pri domaèem kozolcu na Velikem Orehku, pri sv. Jakobu v Kamniku in še kje. Prav niè èudno se mi ne zdi, da je v prejšnjih letih tedanji ljubljanski nadškof dr. Franc Rode na glas razmišljaj prav na ta najveèji Marijin praznik na Brezjah o sedanjosti in prihodnosti ljubega nam naroda, ki mu pripadamo, vèasih tisti, ki smo daleè od doma, še bolj zavestno in strastno predano. Res, da se vse vrti, da èas hiti, toda •elel bi, da bi vsaj veèina mojega naroda vedela tudi, da v vsem tem vrtenju ostaja za vedno v Zemljo zasajen Kristusov kri• kot znamenje trpljenja, smrti in vstajenja ter zato • i v l j e n j a .

Marijini prazniki, posejani prav v dneve avgusta in septembra, nam razodevajo resnico, da je Jezusova Mati z nami v premagovanju naših dolin in vzpetin •ivljenja, v našem rojstvu, •ivljenju, trpljenju (15. septembra je god •alostne Matere Bo•je – kakšna lepota je njena cerkva na vrhu Jeruzalemskih grièev, pogledajte še enkrat naslovno stran!) in v našem tranzitusu – prehodu s tega sveta v veènost, ko nas, kakor Njo, èaka poveljevanje.

»Niè èloveškega mi ni tuje,« je dejal sveti Avguštín, ki goduje 28. avgusta, njegova mati Monika pa dan prej. Danes èlovek zve in vidi vse, kar se dogaja v vsaki še tako odroèni vasi. Na •alost so najboljše novice za medije slabe novice. Vedno je treba prositi za pravo modrost in zdravo pamet, ker danes tako pogosto odpovesta. Da bom lahko kljub vsemu obstal in veroval le èlovekovemu Odrešeniku, ki ga je Bog poslal in se je uèloveèil iz Device Marije. Se mi zdi, da je v tem èasu leta in prav ob Marijinem prazniku, èudovita prilobnost, da to tudi storim.

Na praznik Marijinega vnebovzetja je na Sveti Gori pri Gorici pridigal koprski škof msgr. Metod Pirih: "Vsi niso tako sreèni kot mi, ki smo danes lahko prišli sem gor na kraj milosti in miru. Bolni doma in po bolnišnicah, trpeèi ostareli in osamljeni so lahko le v duhu povezani z nami in mi z njimi. Ta dan pomislimo tudi na vse prizadete v zadnjem potresu na Bovškem in Kobariškem. Vsem dobrim ljudem po Sloveniji, ki tem ljudem pomagata preko Karitas in preko drugih ustanov, bi se rad iskreno zahvalil. Bog vam obilo povrni!

Prav to uro sv. oèe Janez Pavel II. skupaj s somašniki daruje sv. mašo v Lurdu, kamor je prišel tako kot mi na Sv. goro - kot romar, ker •eli vsem kristjanom priporoèiti Devico Marijo kot zgled svetosti in milosti. Slovenijo na tem romanju zastopa naš pomo•ni škof msgr. Jurij Bizjak.

Naše letošnje romanje na Sv. goro se odvija v posebnih zgodovinskih okolišèinah.

S 1. majem je tudi Slovenija stopila v Evropsko skupnost dr•av, katerih temeljne vrednote so kršèanskega izvora, tudi èe evropska ustava tega posebej noèe omeniti. Evropska duša je kršèanstvo samo. V Evropsko zvezo smo stopili pod zastavo, ki je polna Marijinih simbolov. Na modri podlagi je 12 zlatih zvezd, ki kot venec obdajajo glavo Device Marije, kakor to omenja Knjiga razodetja (prim. Raz 12, 1). Evropska zastava je bila prviè izobešena na praznik Brezmade•ne 8. decembra 1955.

22. maja letos ste se mnogi udele•ili Srednjeevropskega katoliškega shoda v Mariazell v Avstriji. Ta shod nam je dal kot popotnico v prihodnost sedem prošenj: pokazati ljudem Kristusa, uèiti se moliti in uèiti

moliti druge, poglobljati poznavanje svoje vere, postavljati kršćanska znamenja, ohranjati kulturo nedelje, varovati in razvijati življenje ter pospeševati solidarnost med ljudmi.

In danes smo zbrani tu v duhovnem središču naše škofije pri Svetogorski kraljici, da Boga in Marijo poslušamo, da se z njima pogovarjamo, se zahvaljujemo, prosimo za različne potrebe in se ponovno izročimo Marijinemu varstvu.

Tudi v sedanjem času človek išče svojo istovetnost in svojo duhovno podobo. Pri tem dostikrat naleti na zmešnjavo različnih trditev. Sodobni način življenja nas preveč pritiska k tlem in na to zemljo. V poplavi vsakdanjih problemov ne zmoremo več videti svoje duhovne razsežnosti. Živimo v času potrošniške miselnosti, ko človeka bolj cenimo po tem, kar ima, kot pa po tem, kar je. Mnoge trdne in večnostne resnice ter vrednote so zamenjale minljive in tuzemske. V hudi krizi je sodobna družina. Tistega pristnega družinskega življenja, ki je nekoč bogatilo in osrečevalo človeka, mu dajalo zadovoljstvo in varnost, skoraj ni več. Zato tudi manjka čut za skupnost, za sodelovanje in solidarnost. Družina ne omogoča poglobljenega verskega življenja in prenosa vere ter duhovnih vrednot na otroke, v okolje in prostor. Premalo je skupne molitve in medsebojnega pogovora ter pravega kršćanskega praznovanja praznikov. Ni čudno, da človek v takem okolju pozablja na svojo pripadnost Cerkev, veliki družini Božjih otrok. Manjša se število otrok, število nedeljnikov in število duhovnih poklicev pada, narašča pa število kršćenih, ki svoje vere ne živijo v vsakdanjem življenju.

Za sodobno družbo je značilen tudi pojav raznih verskih gibanj, sekt in duhovnih stranpoti, ki človeka begajo in večkrat pripeljejo do verske brezbrčnosti in odpada od katoliške vere.

Veliko je med nami svobodomiselnosti-liberalizma, ki ruši moralne in socialne norme in druge. V imenu skrivljene svobode si dovoljujemo segati na področja, ki morajo ostati sveta. In tako spreminjamo življenje samo.

Družbeni nauk Cerkev je naša javnost kar preslišala. Skrb, da bi Cerkev tudi socialno delovala, nekateri označujejo kot vtikanje Cerkev v politiko. Toda le Kristus nas uči pravih družin, ki so potrebne tudi za pravno družavo in pravično civilno družbo.

Bratje in sestre, če bi kristjani začeli resno jemati svojo vero, potem bi med nami nastala taka duhovna revolucija in taka sprememba, kakršne zgodovina ne pozna.

Na svetogorski milostni podobi nam Marija kaže svojega Sina Jezusa Kristusa. Pravi nam: »Karkoli vam potreba, storite!«. Ta klic velja tudi nam. Jezus predvsem naroča in hoče, da bi Marijo posnemali v njenih krepostih in v njenih družinah. Hvala g. škofu za tako vzpodbudne besede.

In še, tik preden gredo te Misli v tiskarno: **Zlato olimpijsko veselje iz Aten za Avstralijo** je priplavala na sto metrov metuljka Petria Thomas - to je novica jutra 16. avgusta 2004. To je četrta zlata medalja za Avstralijo. Ko pa boste te Misli dobili v roke, bo, upam, teh veselj še več. Poleg **Advance Australia Fair** bi rad v Atenah leta 2004 zaslišal tudi pesem Slovenije: **Žive naj vsi narodi! Naj žive in Bog živi!**

pater Ciril

Družina štirih generacij: na levi Marcela Bole, za njo Eddie Štolfa, Joe Štolfa, Dianne Štolfa z Danijelom in Jakem, Danila Štolfa, Silvester Bole, Linda Debrincat z Lachlanom in Paul Debrincat.

Ozri se na našo družino

Gospod, v svoji dobroti se ozri na našo družino.

**Zahvaljujemo se ti za našo hišo, naš dom, v katerem se počutimo varni,
za ljubezen, ki nas povezuje med seboj, za srečo, ki nam jo je naklonil danes,
in za upanje, s katerim zremo v jutrišnji dan, za zdravje, za delo, za hrano.
Nam, ki te molimo, daj krotkosti, da bomo znali sprejemati in odpuščati vse,
s čemer nas prizadenejo drugi ljudje.**

**Nam, ki smo malomarni, podeli potrpečljivost, da bomo znali z voljnim srcem
prenašati brezbrinost in hladnost drugih.**

**Podeli nam življenjski pogum in vedrino ter zdravo sproščenost srca in duha.
Nakloni nam, da bomo znali biti vse do poslednjega dne drug drugemu zvesti in,
da bomo drug drugega iskreno ljubili.**

**Kakor je glina odvisna od zamisli lončarja, kakor je vetrnica odvisna od smeri
vetra, kakor otroci izvirajo iz svojega očeta, tako smo mi vsi tesno povezani s teboj,
zato ponižno prosimo za tvojo pomoč in vedno znova kličemo tvoje usmiljenje
v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa.**

Amen.

Otroci, ki so jih "osvoboditelji" iztrgali staršem, v taborišču na Teharjah, maja in junija 1945. Danes so tisti, ki so preživeli, stari od 65 do 70 let. Njihove družine gredo sedaj že v drugi in tretji rod.

Oèe je zaèel razmišljati drugaèe

Prvo nedeljo v septembru praznujemo v Avstraliji oèetovski dan. Ob izrekanju hvale•nosti, spoštovanja in ljubezni vsem našim oèetom, starim oèetom in tudi pradedkom, objavljamo resnièno Ivankino zgodbo, kakor jo je do•ivljala in popisala za bralce Misli. Hvala Ivanki, da je z nami podelila svoje bridke in prijetne izkušnje.

Bilo ji je 17 let. Obiskovala je poklicno šolo. Tisti dan so imeli strokovno ekskurzijo v botanièni vrt. Ni se vraèala z ostalimi sošolci, paè pa se je odpravila z avtobusom, ki je peljal v njen kraj. Hitela je med mno•ico, ki se je valila proti avtobusni postaji. Nekdo se je zaletel vanjo, na hitro nekaj zamrmral in odhitel dalje. Nekaj jo je spreletelo in ozrla se je preko rame, tedaj pa sta se pogleda sreèala, se ujela in se zopet izgubila. Nekaj v srcu pa je ostalo.

Èez nekaj tednov je sedela na istem avtobusu, ki jo je peljal proti domu, nekdo je stopil proti njej, jo be•no pogledal in vprašal, èe je sede• prost. Spreletelo jo je po vsem telesu, kajti njegov pogled je •e dolgo poèival v njenem srcu. Tudi on se je preseneèen zazrl vanjo in se usedel poleg brez njenega dovoljenja. Po zaèetni zadregi sta se predstavila in kmalu ugotovila, da sta si všeè. Prekmalu se je pot do njene postaje konèala, komaj sta si utegnili izmenjati telefonske številke.

Èez tri leta sta se poroèila. Polna energije, volje po •ivljenju in ljubezni sta prièela skupno •ivljenje. Prvi otrok je prišel •e kmalu po poroki. Med tem pa slu•ba, zidanje hiše in s tem v zvezi krediti in pehanje za denarjem. Pri njej je bila velika •elja po še enem otroku, on pa se je upiral. Veliko bolj ga je zanimal finanèni status dru•ine, saj je •e imel sina, na katerega je bil zelo ponosen. Pa vendar, dve leti in pol za sinom, se jima je rodila ljubka deklica. Z njo pa tudi njegova bolezen - diagnoza za sklerozo multipleks. Na zaèetku se je to sploh ni dotaknilo, za bolezen še ni slišala.

Mo• je opravljal vsa dela normalno, tako kot prej. Poèasi pa je bolezen zaèela kazati zobe, vedno bolj nervozen in jezljiv je postajal. Velikokrat je svojo jezo in bes stresel na njo in sina, manj na svojo hèerko, ki je bila njegova ljubljenska, èeprav tudi njej ni bilo vedno prizaneseno. Bolj ko je bolezen napredovala in unièevala mlado telo oèeta in mo•a, bolj se je dru•ina krhala in drobila.

Moèi so potrebovali, vedno veè energije pa je èedalje bolj primanjkovalo. Ne le njega, tudi njo, je njegova bolezen vedno bolj

unièevala. Èedalje veè je morala dajati bolnemu mo•u, ki ji na •alost ni znal ali mogel stati ob strani, se ji kdaj pa kdaj zahvaliti in ji pokazati hvale•nost.

Otroka, ki pa sta potrebovala ljubezen obeh, pa sta ostajala praznih rok. Njuno otroštvo je minevalo v pomoèi oèetu, ki je bil odvisen od pomoèi otrok, vsaj takrat, ko je bila mati v slu•bi. Bolezen se je razvijala hitro, moèi in energije je zmanjkovalo in ni jim preostalo drugega, kot da dajo oèeta v dom. Na njegovo grozo, da bo odrezan od dru•ine, in na njeno, da je zatajila in ni bila sposobna opraviti •ivljenjske naloge, kot so od nje prièakovali. Ritem dru•ine se je spet spremenil. Njena slu•ba ji je jemala še veè èasa, kajti treba je bilo zaslu•iti veè - za odrašèajoèe otroke in njegovo oskrbo v domu. Ob koncu tedna so ga obiskovali v precej oddaljenem domu. Na •alost so bili trenutki, ko so bili skupaj, zasoljeni z oèitki in obto•evanji. Bolezen ga je •e tako hudo prizadela, da ni veè znal biti sreèen, to pa tudi njim ni dovolil. Vèasih se je zdelo, da se prav trudi zagreniti trenutke, ko so skupaj. Otroka sta se kmalu uprla, da bi hodila z njo. Raje sta tisti èas pre•ivela pri dedku in babici ali pa z vrstniki. Ona je še vztrajala v upanju, da se bosta pogovarjala o njima, otrocih, o šoli, o domu, vendar on za to ni imel veè posluha. Iskal je samo še krivdo v njej in ji oèital celo svojo bolezen. S tem je odgnal tudi njo.

Prihajati so začela njegova pisma z obtožbami, brez pozdravov in dobrih želja. Vedno znova si je dopovedovala, da je za njegova dejanja kriva bolezen. Ustvarila si je novo življenje.

Otroka sta odraščala. Hčerka, nekoliko bolj prilagodljiva, ga je na njeno prigovarjanje začela ponovno obiskovati. Sin mu ni mogel odpustiti. Spoznal je dekle, rodil se jima je otrok in tudi sam je postal oče. Začel je razmišljati drugače. Ěustva, ki so ga sedaj obhajala, so bila zanj nekaj novega. Ědalje bolj so se misli ustavljale pri bolnem očetu, premagal je svojo zameru do očeta in ga je šel obiskat. Oba otroka sta šla na obisk k očetu s

svojima družinama. Veselje, ki ga je pokazal oče, ko je zagledal svoja otroka in z njima svoje tri vnuke, je bilo nepopisno. Očetu so prišle solze na lica, ko so ga njegovi vnučki obšli in stegovali drobne ročice proti njemu.

Prešnilo ga je, kaj je vse zamudil, ko se je ukvarjal s temnimi stranmi bolezni. Otroka pa sta zrasla mimo njega. Odločil se je, da bo popravil storjeno škodo, saj je šlo oče preveč dni v ničo.

Otroka sta bila hvaležna očetu ne glede na pretekle izkušnje, saj jima je dal življenje, ki sta ga lahko podarila naprej svojim otrokom. **Ivanka**

Ne obupavaj

Običajni skušnjavi v starosti sta malodušje in obup. Ělovek misli, da je izgubljen, zapuščen, prepuščen neizmerni praznoti. V takih trenutkih je važno, da se krčevito oprimeš upanja in vere v Boga. (kardinal Paul Richaud)

Osamljenost, črnogledje, za ti dve nesreči ni zdravila, če živimo le za sedajni čas. Uidejo jim samo tisti, ki verujejo v večnost. Ti niso nikdar sami. (Joseph Folliet)

Dobro je: tiho čakati Gospodove pomoči. (alostinke 3, 26).

Marsikdo, ki razmišlja, kako si ustvariti lepo starost, bo zavzdihnil: "Da, če bi šlo res vse tako gladko..." A pridejo dnevi, ko je človek na tleh, ko ni nič tiste vedrine, ki naj bi jo imeli stari ljudje, nič tistega prepričanja, da je tudi star nekaj lepega.

Tedaj življenje tišči k tlom. Vse ti gre na živce, teko potrpiš s seboj, še teje potrpiš z bližnjim. Tudi v takih dneh ne smemo obupati. Stara modrost: Za vsakim dejem sonce posije, za vsako zimo pride pomlad – velja tudi tu.

Potrpeti moramo v takih tekih dneh: potrpeti s seboj, potrpeti s soljudmi in nenazadnje potrpeti tudi z Bogom.

Včasih morda ni treba drugo, kot, da se dobro naspimo, pa je nebo oče bolj vedro, vse začne dobivati drugačno lice.

In navsezadnje: samo danes. Jutri pride ali ne pride. Samo danes bom pa oče preživel, pa če tudi je barometer zame zelo nizko padel.

Če je bil kdo vse življenje nagnjen k malodušnosti, črnogledju, mora s to teavo računati tudi na starost.

Ker je duševni in telesni odpor slabši, je treba računati še bolj. To pa ne more biti razlog, da bi si grenili tisto dobo, ki je lahko krona našega življenja.

Pokonci glavo! Počakaj, da pride lepši dan.

Če pa si junak, da smehljaje in vdano sprejmeš tudi takšen moreč dan, potem si blizu tistim tihim junakom, o katerih časopisi ne pišejo.

Glejte, oče sonce zahaja,

priredil J. S., Mirenski grad 1979, 67.

Štiri generacije: Stara stara mama Matilda Matjašič (+24. julija 2004), njena hčerka Mira Matijević - desno, njena hčerka Sally Ivanciv in dveletna Neva Ivanciv iz Geelonga.

O domu matere Romane

Vsi, ki redno prihajate v slovensko versko središče v Kew, kjer stoji zraven slovenske cerkvice sv. bratov Cirila in Metoda dom za ostarele, ste verjetno opazili, da se okoli doma matere Romane nekaj dogaja. Prav imate. Gradi se, zgradba se povečuje, gradimo nujno potrebne prizidke. Od leta 1997 naprej, odkar so prišla v veljavo nova pravila poslovanja v domovih za ostarele («Aged Care – Ageing in place Act 1997»), od takrat naprej se je začela kazati potreba po večjem prostoru za izboljšanje našega poslovanja. Naj povem, da nova pravila predpisujejo našin poslovanja, ki zahteva dosti več dokumentacije in mnogo bolj razširjen in strokoven našin – postopek nege za oskrbovance. Po novih pravilih oskrbovanec lahko ostane v domu, v kolikor je ustanova sposobna nuditi potrebno strokovno nego, potrebno posamezniku. Za vse to je potrebno več poklicnih, strokovno usposobljenih delavcev, kot npr. bolniške sestre, terapevte in razne druge strokovne ljudi, ki nudijo različne usluge za izboljšanje kvalitete življenja oskrbovancev. Normalno, da večja in bolj strokovna ponudba zahteva večje število zaposlenih in več časa za pozornosti posamezniku. Vse skupaj pa pomeni večje finančno breme.

Dom matere Romane ima 30 varovancev, kar je po vseh pravilih najmanjše možno število, potrebno za finančno preživljanje. Naš slovenski dom spada med manjše ustanove te vrste v Avstraliji. Še pred več kot tremi leti smo začeli razmišljati, kaj storiti, da zagotovimo pozitivno finančno prihodnost doma. Ena možnost bi bila v povečanju kapacitete postelj, kar bi pomenilo povečati število iz sedanjih 30 na 42-45. To bi nam zagotovilo večji denarni dohodek. Tod tukaj so se takoj pojavili trije pogoji: 1) Pomanjkanje gradbenega zemljišča. 2) Potreba po dodatnih investicijskih sredstvih. 3) Po mojem mnenju zelo aktualen problem, da ni zanimanja ali potrebe med Slovenci po uslugah, ki jim jih nudi dom matere Romane. Statistika je jasno pokazala, da je število od vsega začetka poslovanja doma bilo število Slovencev le malo večje od tretjine vseh oskrbovancev doma matere Romane. To nam pove, da je dom za potrebe slovenske skupnosti prevelik! Zakaj je tako, ne vem, razlag je lahko več.

Dejstvo je v tem, da je bil dom poèitka do sedaj in je še danes dovolj velik. Èe bi pokojni pater Bazilij še živel, bi bil kot zaèetnik in ustanovitelj tega projekta več kot samo malo razočaran.

Hvala Bogu, do sedaj je dom posloval z več ali manj pozitivno bilanco. Èe upoštevamo visoko denarno nalogo, se moramo vprašati, ali je pametno poslovati brez dobička. Posebno, ko skrbiš za 60-70% ostarelih drugih narodnosti. Res je, da dom kot dobrodelna ustanova v okviru slovenskega misijona v Melbournu, naj ne bi strmel za dobičkom, ampak v prvi vrsti za dobro počutje svojih oskrbovancev.

Zadnje čase smo v vsakdanjem poslovanju uvajali spremembe, s katerimi smo zmanjšali stroške poslovanja. Te so seveda večsah bolj, drugič zopet manj uspešne. Do sedaj nam je uspelo. Upajmo, da bo tako tudi v bodoče in ne bo potrebno uvajati večjih in bolj "drastičnih" ukrepov in posegov. No, sedaj bo pa verjetno kdo vprašal: »Èe dom res služi tako na nitki, zakaj pa potem povečujejo in dograjujejo?« Tukaj bi odgovoril tako: Dom matere Romane prejema denarno podporo iz oddelka za »Aged Care and Human Services« in smo zato dolžni poslovati po državnih predpisih in pravilih. Ta pravila zahtevajo določen našin poslovanja in nege. V skrèeni razlagi naj povem to: Obresti, ki jih zaslužimo pri tako imenovanih »Residential Bonds«, so namenjene za izboljšanje in obnovo poslovnih prostorov. Pred kratkim smo prejeli od države lepo vsoto, skoraj sto tisoč dolarjev, v iste namene. Vsa leta poslovanja smo redno odlagali letno vsoto v posebni sklad za obnovo («Depreciation Fund»), tako so sredstva za sedanje dograjevanje in adaptacijo zagotovljena. Vsekakor smo pa po

pogojih akreditacije dolni vsakodnevno poslovanje izboljšati tako, da doseemo predpisane norme. Prvovrstna in kvalitetna nega je bila in je še danes prioriteta v našem domu za ostarele.

Kar dve leti je minilo, da smo dobili potrebne naerte in potem še druga dovoljenja za gradnjo od različnih oblasti. Pravijo, da Boji mlini meljejo poeasi in izgleda, da se tudi kolesa dravnih in drugih mlinov ne vrtijo preveè hitro.

Kot e povedano, potrebe se menjajo, potrebna je obnova. Pralnica e dolgo ne odgovarja potrebam. Nova pravila delovanja postopka sortiranja umazanega perila, posteljnine, in umivanja noènih posod zahtevajo svoje v skladu postopka za prepreèevanje in prenašanje oku•b nalezljivih bolezni. V kuhinji je potreba pri skladišèenju hrane dosti bolj zahtevna in nadzorovana od sanitarnih inšpekcijskih slu•b. Administracija je postala pravi glavobol. Dokumentacija se ni le podvojila, temveè je narasla v neskonènost. Arhiv se veèa iz dneva v

dan. Prostora za shranjevanje pa je vedno manj. Odkar dom zaposluje dve kvalificirani bolniški sestri, ena od njih sploh nima svojega prostora. Uboga upravnica doma se pa skoraj ne more veè obrniti v svoji pisarni, ker je e skoraj polna arhivskega materiala. Arhiv je treba shranjevati zaradi legalnih vzrokov najmanj sedem ali veè let. Zbirna dnevna soba za oskrbovance – stanovalce doma je e zdavnaj postala pretesna, da bi zadovoljivo slu•ila svojemu namenu. Da o frizerskem salonu in sobi za zdravniške preglede sploh ne govorimo. Zdravnik se ob svojih rednih obiskih stiska v sobici, katero mu odstopi bolniška sestra.

Poveèani prostori bodo le delno izboljšali delovne pogoje zaposlenim in tako omogoèili najboljšo mo•no oskrbo in kvalitetno •ivljenje stanovalcem v domu matere Romane, slovenskemu domu za ostarele.

**Stanko Prosenak - predsednik
odbora zaupnikov doma matere Romane**

Baragov dom v Melbournu

Slovenija, ta majhna Alpska dr•ava s svojima prelepima modrima oeesoma – Bledom in Bohinjem - ima svoje oèi tudi tukaj v Melbournu v Kew. Te oèi so vedno blage in nasmejane. Vedno blestijo tako kot tudi hiša. Usoda, ta èlovekova spremljevalka, me je pripeljala semkaj, da se odpoèijem od vsega, kar sem pre•ivljal v zadnjih petnajstih letih. Hvaleen sem usodi, da me je pripeljala v Baragov dom. Ta èudovita zgradba na hribèku v Kew je kot Triglav v Alpah in prinaša vonj in èistoèo matere Slovenije. Tu je •ivelo e mnogo študentov iz Slovenije in iz drugih evropskih dr•av in vsi, za katere vem, so odšli s prelepimi spomini na ta dom. Zakaj?

Tukaj so dobili pomoè in razumevanje. Tukaj so se poèutili kot doma. Vse je urejeno in èisto, kot bi bili v motelu. Bil sem bolan, štiri mesece nisem mogel hoditi. Nikogar nisem imel od svojih bli•njih, mislim sem, da ne bom nikdar veè mogel hoditi. Toda tukaj sem našel moè, tukaj sem našel toplino, ki je ni bilo mogoèe najti v tem vetrovnem in klimatsko raznolikem Melbournu. Spominjam se fanta iz Slovaške. •ivel je v sosednji sobi. Vedno vesel in nasmejan. Moral se je vrniti domov. Zbolel je, porumenel, ni mogel stati na nogah. Kako bo šel do letališèa? Baragov dom ga ne bo pustil nemoènega. Sreèno se je vrnil v Bratislavo.

Lucija, tudi ona mora nazaj domov v Evropo.

Nima prijateljice, da bi jo peljala na letališèe. Tudi ona je sreèno prispela do letališèa in domov.

Ponovno se spomnim Bleda in Bohinja, teh lepih modrih oèi. Odprem svoje oèi. Jaz sem v Baragovem domu. Mi imamo svoje oèi, ki nas gledajo toplo in nasmejano. Ali sem sanjal?

Vstal sem, moram videti oèeta Cirila in Marijo.
Miro Vujjæ, Baragov dom v Kew VIC

Iz Zahodne Avstralije

OLGA SFILIGOJ was born on 15th May 1911 in Fojana, Austria – now Slovenia. She was married to Mario (Emilio), deceased and left behind two children, Vera and Milan. She had a hard life like many other Slovenian migrants but never gave in and despite many offers to come and live with us, she stayed in her home alone until the age 91 when she requested to be put in a nursing home because she needed help. Olga was very happy there and always had other residents calling in for a chat. She passed away on 4th June 2004 after a long battle with lung problems due to dust particles from where she worked when first coming to WA. My husband has always enjoyed reading Misli and looks forward to future magazines.

Camille Sfiligoj, Wanneroo WA